

*CUGETĂRI
PE ARIPIA TIMPULUI*

Ana Gubandru Tomescu

Ana Gubandru Tomescu

**CUGETĂRI
PE ARIPA TIMPULUI**

**Editura Academiei Oamenilor de Știință din România
2020**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUBANDRU TOMESCU, ANA

Cugetări pe aripa timpului / Ana Gubandru Tomescu. -
București : Editura Academiei Oamenilor de Știință din România,
2020

ISBN 978-606-8636-79-5

821.135.1

© Editura Academiei Oamenilor de Știință din România, 2020

Prefață

"Regal poetic" cu Ana

Nu a trecut bine anul debutului poetic și Ana ne surprinde cu "Cugetări pe aripa timpului", un al doilea volum de versuri bine temperate. Chiar dacă unele poezii au trecut prin laboratorul sufletului și minții încă din adolescență, abia acum au primit parfumul tiparului. Și în literatura de specialitate, Ana a început să publice cărți după o anumită vârstă. Dar în acest context amintesc doar personalitatea istorică de prim rang –Neagu Djuvara-, care s-a urnit în demersul științific după vârsta de 80 de ani, lăsându-ne în secolul său de viață peste 60 de volume. Trăirile de orice fel dau în floare mai devreme sau mai târziu, în funcție de un anume imbold, scânteie sufletească sau îndemn.

Versul său devine crezul civic al militantei pe baricadele vieții. Se destăinuie în "Cuvânt de încheiere": "*Scriu.../...tot ce simt, trăiesc, gândesc*". A spus "*Prezent !*" provocărilor poetice "*nu din vreo dorință de afirmare*" la care ar avea tot dreptul, ci dintr-o atitudine raportată la realitățile pe care le suportă cu greu. Viața de până acum și-a împletit-o cu munca de cercetare în laborator și câmp, în mediul universitar, a scris zeci de articole și lucrări științifice, publicate în reviste (românești și străine) cu profil de Agricultură-Horticultură.

Încă de tânără i-a plăcut jocul cu metafora și visele, dintr-o cochetărie cu romantismul demult apus, dar care a ajutat-o să treacă prin viața care i-a oferit toată paleta trăirilor. Sub tristețea mesajului său poetic se ascunde o structură optimistă incurabilă, dată de profunda religiozitate în care a fost crescută și-n brațele căreia și-a pus speranțele, dorințele, nedreptățile și încercările de care a avut parte.

Poezia e salvarea sufletului ei, iar Natura i-a fost mereu "*izvor de-nțelepciune./ De daruri, de frumos, de bine*". Printr-o metaforă jucăușă își salvează și mesajul poetic al trăirilor, care sigur o așează în oglinda timpului, redat artistic în vers și probat în propriu-i destin. Modestă ca întotdeauna, și-a temperat bine vocația pe care o vede doar ca o încercare fără pretenții, dar vă asigur că-n tot ce a făcut a urmărit perfecțiunea, idealul, împlinirea. În lumea aceasta, agitată după mărire și avuție, ea se prezintă simplu: "*un*

anonim din specia umană", la care "talentul nu prea dă din coadă". Și Eminescu, în "Epigonii", se considera, față de contemporanii săi, ultimul venit în poezie, prin asta fixându-se între cei aleși și atinși de nimbul nemuririi.

Și în acest al doilea volum, Ana nu și-a schimbat domeniul poetic plin de metafore, epitete, enumerații și câte alte partituri artistice consemnate la cel dintâi. Cele 126 de poezii structurează o călătorie fascinantă a minții și sufletului prin lumea reală și lumea visului, un complet pastel nuanțat de balsamuri sufletești, un inventar de trăiri.

Volumul acesta o așează și mai temeinic lângă V. Voiculescu, cel mai mare poet iconograf de la noi. Linia poetei duce cu ea "semnul unei ursite și vraja unei amintiri", e un nobil efort de a atinge expresia perfectă "a eternei frumuseți". Este și o poezie memorialistică ce dă glas unor momente, locuri, personaje, întâlnite în viață.

De tot felul de vietăți s-a îndrăgostit și le-a cântat frumusețea, suferința, le-a alintat pe flori și le-a sorbit mirosul, arborii au încântat-o prin măreția și roadele lor, culorile și cântările adăpostitelor păsări, pe toate le-a înnobilat prin ceva cu totul delicat.

Nu a uitat nici legumele cu care a lucrat în întreaga sa activitate: le laudă puterea de autoregenerare, le evidențiază conținutul în vitamine și minerale, virtuțile terapeutice și aromatice, aportul la sănătatea omului. Un fir de tomată, răsărit sub un pod, într-un șanț, după o furtună, s-a refăcut și s-a umplut "de flori și fructe./ Cu tărie de erou", uimind pe oamenii care doar i-au cules fructele și care se întrebau "Cum putuse-o biată plantă/ Să renască din urgie...???!!". Acestor oameni "Planta le-a rămas model,/ Pentru vremurile grele." Ceapa cu "inima, cât unghia./ Chiar lumea poate răsturna", "În astre poate să citească", "Pusă-n salate și-n mâncare./ Ea dă și gust, dă și savoare.", "Și multe boli tămăduiește", "E un miracol culinar./ Ce ne-a fost dată ca Sfânt Dar !". Usturoiul "banal... crește unind Cerul cu Pământul", "E gustul nepereche din bucate", "E semnul de putere și noroc", "Bătrânele-l sfințesc pe la icoane;/ Popoare vechi îl poartă-n talismane./ Căci este leacul magic de poveste."

Vecinele plantelor legumicole, crizantemele, au "flori frumoase,/ Pentru iubiri înălțătoare", care sunt "Simbol suav pe-nalte steme" și "Regine peste vremi și vreme," ba chiar și "Izvor de pace și lumină".

Pentru Dimitrie Anghel, în volumul "În grădină", de acum mai bine de un veac, pe la 1905, universul florilor era mediul propice izolării, unde poetul

cânta o lume senină, o puritate discretă, filtrându-ne sentimentele într-o evadare spre starea de vis, feerii de culori și parfumuri.

Aceeași factură romantică de la poetul D. Anghel o trădează și pe Ana, sugestia simbolistă fiind nota de discordanță între ei. La amândoi, lumea devine *"părere și vis"*, fragilul și delicatetea își dau întâlnire stârnind amintiri, mâhniri, încărcături nostalgice. În poemul Anei, se talmăcesc stări sufletești, se distilează idealuri pierdute, se destramă lumina în culori de curcubeu și trăiri autentice.

Și fructele își găsesc locul printre *"minunile de nimeni numărate"*, pe care le-au cântat cu patimă multă Ionel Teodoreanu, George Topârceanu, Ion Pillat. Pe florile de care am făcut vorbire, au pus mare preț și Elena Farago, Dimitrie Anghel și Alexandru Macedonski. Toate ne sporesc *"înțelepciunea, lumina, pacea, bunătatea, credința"*, salvându-ne trupul și sufletul.

A cântat și teiul, ca Eminescu, a cântat anotimpurile ca Vasile Alecsandri, iarna și toamna ca George Bacovia, George Topârceanu, vara ca George Coșbuc. Are multă aplecare pentru *"ochiul domniței cu pleoapă de brumă"*, deplânge pădurea dispărută și *"...copacii-, vinovați de a avea un trunchi frumos și puternic"*. *"...oameni cu topoare, drujbe și hotărâre cruntă"* au făcut vântul să urla *"de durere"*, *"florile s-au uscat"*, cochetele *"ciuperci cu pălării de doamne"* au pierit, cucutele au luat locul copacilor, iar peste tot se aud *"chemări îndoliate ale păsărilor în trist zbor"*. Cu ele dispar și *"veșnicia"* și *"mulțimea de splendori"*, și *"orice prilej de sărbătoare"*. Sunt distruse *"taine ale lumii...după nelegea noastră"*. Viețuitoarelor pădurii le-au rămas doar fuga, foamea și moartea. Și pentru ghionoaia, cu sufletul cât marea, care a îngrijit pe gratis toți copacii, singura ei deviză fiind *"să faci bine-n orice loc"*, a rămas ca leac doar otrava omului. Prin păduri și țărini, pe câmpuri, dealuri și văi, bine mai era altădată pentru toți *"locatarii"*: ierburi, copaci, cuci și mierle, păpădii și veverițe, urși și toți ai lor confrați, regăsiți în *"Doctorul pădurii"*, *"Cântecul cocoșilor"*, *"Țarina și păpădia"* etc.

Toate faptele dumnezeiești au rolul lor pe lume și nimic nu e zadarnic, nefolositor. Chiar prin moartea lor fac loc sub soare altor minuni și mistere mult mai mari. În frunze e *"prețioasa clorofilă"*, ce ne dăruiește hrană și culoare, leacuri și frumos, fantezii și mirosuri îmbătătoare. Puzderiile de flori ne oferă atâta frumusețe, culoare, gingășie, parfumuri. Superlativul eminescian din *"Lucefărul"* se cuvine tuturor altor superlative, ce vor doar să fie privite, admirate și puse-n păr de alte *"prea frumoase fete"*.

Ana s-a aplecat la toate cu înțelegere, ca Arghezi în ale sale "Prisaca", "Ce ai cu mine, Vântule?", "Fetica", "Gâri-gâri", "Zdreanță". A cântat firul de iarbă, cățelul, orătânii și dovleacul, bobul de grâu, zborul libelulei și steluțele din licurici. A încercat, asemenea copilului, "să *prindă vântul*" și fulgii de nea. Tot lucrul îi "*spune o poveste*" despre oameni, copaci, păsări animale, ape, câmpuri, deal și vale, cu care câte vise n-a construit?! Nu-i lipsește nici umorul, creionat în "Mofturi", "Gură-cască", "Prima întâlnire la-nceput de studenție".

Din înțelepciunea vârstei primește harul de a da sfaturi "*pentru copilul său*", asemenea lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie, în ale sale "Învățăături" de pe la începutul veacului al XVI-lea. Susține că "*trecutu-i rădăcina ce te-adapă*", alcătuiind chiar o "Scurtă culegere de-nvățăături": cu "...*gândul bun*", "...*să te-nchini*", "*Să lauzi albinuța/ Și zborul rândunicii*"; "*Laudă neaua, ploaia*", "*Cinstește pe țărani/ Ce-asudă pe ogoare*"., "*Iar când muncești, te-ajută/ De palmele-amândouă*"., "*Respectă orice om/ Din orice trib și neam*";, "*Ajută-l pe sărman*"., "*Ai grijă de Natură/ De părinți, fii și fiice/ Te roagă pentru pace/ Și rod bogat în spice*"., "*lubește-ți Țara, Neamul/ lubește-i pe Eroii*", "*Pe Dumnezeu Slăvește-L !*".

Nu se poate dezice de latura romantică a structurii sale sufletești. Mai peste tot sunt gânduri de iubire, "*sărutări nevinovate*", vise și destine cu chip de fată și de băiat, "*trupuri de mătase*" ca-n "Ultima noapte de dragoste" a lui Camil Petrescu, în evocarea felinei cu chip de femeie, numită Ela, făcută să fie "*păpușă din carne și mătase*", nefericirea totală a nefericitului intelectual-filozof Ștefan Gheorghidiu rămas singur într-un război global și unul familial. De metafora singurătății e atinsă și lecuită și Ana: o aduce pe acest pustiu sufletesc degingolada lumii în care trăiește, disoluția valorilor actuale, falsa etică și nonvalorile, lipsa de idealuri. Contraponderea o aduce lumea satului de odinioară în care a văzut lumina. De aici mobilul etic al poeziilor sale cu trimitere directă spre versurile lui Goga, Șt. O. Iosif, Coșbuc. Doar un pas mai e până la "Oitul" mesianicului Goga: "*Ca umbra ta strivită gemem/ Și noi tovarășii tăi buni/ Dar de ne-on prăpădi cu toții/ Tu, Oltule, să ne răzbuni!*". Ana cere izbăvire lui Dumnezeu însuși.

Ca biolog, încearcă să dezlege enigmele pandemiei care, din anul de grație 2020, se adaugă la tristul spectacol pus în scenă de "*răufăcători fără rușine*", de guvernanți care n-au " *timp pentru țară și popor*", de stihii bântuite de argintul trădării "*Ce ne-au vândut, ca luda, pe talanți*", de nemernici ce ne-au umplut viața de suferință și otrava laboratoarelor infectate cu toate mizeriile omenești.

În aceste puhoai de tulburi, cum să mai poți vedea "Flori, Femei, Stele"? În astfel de condiții, până și iubirea se însingurează și plânge, făcând "*marea inimii să se turbure*". După reflecții îndelungate, abia de mai poate aduna în "*palma suferinței niște...biete bobite de zâmbet*". Tulburarea e cosmică, deșertică în suflet. De această tristă stare și "*Îngerii se întristează*", iar Ana nu face decât să inventarieze "*răul planetar*", căci "*Pământul se zvârcolește și vremurile se învălmășesc*". E aici o antiteză romantică între ce a fost și ce este, ca-n scrisul poetului ardelean Goga. Și-mi vine în minte o "Rugăciune" a acestui poet, de pe la 1905, care ridică spre slăvi o adevărată poezie-manifest, o amplă invocație de rezonanță religioasă pornită dintr-un suflet la margine de suferință și îndurare.

Răutatea oamenilor o tulbură, o nedumerește și o subliniază mai ales în "Suntem indiferenți și răi", "Ne înfruptăm din marea neștiință", "Pe bolta minții noastre-i întuneric". Cu toții stăm "*sub semnul lăcomiei insalubre*", abordând "*trufia-n tot ce facem*", uitând de "*credință, milă, toleranță, pace*". Prieteni buni ne sunt doar florile și ierburile, pietrele și găzele, neamurile de păsări și animale, copiii, fluturii, copacii - căci numai lumea lor a rămas curată, dar pe care noi o condamnăm pentru vinovăția "*de a fi atât de nevinovată și folositoare*". Din această lume au fost alungate anotimpurile pe care autoarea le descrie amintind de măiestria lui Alecsandri, Topârceanu, Pillat, Calistrat Hogaș și alții. Trecem indiferenți printre mulțimi de minuni, uităm de frumuseți, prețuim nimicurile și "*suprema luminare ne-o dă banul*", argintul trădării lui Iuda.

Ana nu se autoexclde dintre semeni, nu se consideră mai presus de nimeni și nimic și nu neagă noianul propriilor greșeli și neputințe, pe care le inventariază alături de "*fapte, gânduri și vise*". Ea se exprimă cu pronumele personal "*noi*" și cu verbele la persoana întâi plural (ex. "Toți navigăm pe aceeași mare"), iar observațiile, constatările, criticile nu le consemnează din răutate sau din răzbunare, ci din dorința constructivă de trezire a noastră, de conștientizare a pierderii calităților divine și de a ne strădui să ne descotorosim de tot ceea ce face și ne face atât de rău.

Chemând în ajutor Puterea Supremă, "*pasărea-speranță, pasărea-dor și pasărea-vis*" și-a "*radiografiat sufletul*" și, ca Iona lui Marin Sorescu, a văzut "*lumina*" izbăvitoare, în care ea își pune speranța înțeleptirii oamenilor și revenirea la frumusețea sufletească cu care am fost înzestrați de Dumnezeu.

În viața, pe care o numește "*Dar Sfânt între Darurile Dumnezeiești*", "*Iubirea Părintească*" i-a fost primul "*Dascăl*", ce i-a deschis porțile inimii,

minții și sufletului și a însoțit-o pe cărările toate, ajutând-o să prețuiască Suprema Putere Creatoare, Cerul necuprins cu Soarele, Luna, puzderia de stele și astre, lumina zilei și umbrele nopții, Pământul, ființele și neființele, Țara aceasta - "*Colț de Rai*", Limba, Părinții, Strămoșii și Eroii, Satul, Țăranii și tradițiile, oamenii simpli, învățații cu "minți de aur" ce-au semnat a noastră nemurire, anotimpurile, neaua, ploaia, râul, marea, vântul, norii, bruma, ceața și toate câte au fost, sunt și vor fi. Față de acestea toate, în truda de zi cu zi, în domeniul de activitate, ca și în demersul cuvintelor și ideilor și-a manifestat suprema iubire, respectul, dăruirea. Mărturie în acest sens sunt rugăciunile de ajutor către Puterea Cerească și adevăratele imnuri și psalmi închinare tuturor.

Ana este un simplu om, dar unul a cărui inimă este cu adevărat mare, așa cum spune Sfântul Macarie Egipteanul, inimă în care a adunat iubire pentru darurile divine, știute și neștiute, ce ne înconjoară și care-i sunt comori neprețuite, dându-i bucuria să se declare "*Fericitul trecător prin lume*".

În concluzie, stilistic, structural, conceptual, Ana e o romantică rătăcită printre clasici și moderni, o răsfățată a metaforei, cochetând grațios cu sentimentele noastre prea mult scufundate în realitatea momentului existenței noastre, tulburător de banală și lipsită de idealuri. Sunt convins că și Dumneavoastră cititorii, "*judecătorii*"- cum vă numește Ana, veți primi cu înțelegere profundă mesajele ei, care amintesc de idealurile cântate de înaintașii trubaduri însetați de vise, culori, parfumuri, dăinuiri.

Prof. Popescu-Diculescu Marin

Profesor Evidențiat, posesor a cinci Gradații de Merit a câte patru ani,

Membru al Uniunii Scriitorilor din Oltenia, Craiova,

Autor a șapte cărți, peste 300 de articole didactice și literare, recenzii și sinteze,

Redactor-Șef Onorific al revistei de informare și cultură *Didactica Nova*, Craiova.

Cuvânt introductiv

Minunile din jurul nostru, însuflețite sau neînsuflețite, m-au uimit și continuă să mă uimească, și să mă fascineze prin diversitatea copleșitoare, prin frumusețea desăvârșită și forța cu care-și îndeplinesc rolul miraculos, stabilit de Puterea Supremă Creatoare, aici, pe Pământ și în spațiul nemărginit, necunoscut. Toate, fără excepție, ne îmbogățesc și ne împodobesc viața și ne sunt izvor nesecat de cunoaștere, de știință.

Între aceste Comori Divine suntem și noi, oamenii, dar ne deosebim de toate celelalte prin dorința de supremație, care, la cei mai mulți dintre noi, anulează calitățile divine prin acțiuni care tulbură și distrug echilibrul general. Răutatea noastră, a oamenilor de oriunde, indiferent de cauză, țintă și proporțiile consecințelor, mă tulbură, mă nedumerește.

Prin aceste pagini modeste, de dincolo de propriile-mi greșeli și neputințe, Preamăresc și Slăvesc Puterea Cerească și Întreaga-i Creație, dăruită nouă, oamenilor, o dată cu alt Dar Sfânt – Viața, pentru care, de-aș putea, aș îndrepta toate relele pe care le săvârșim, adeseori până la desăvârșire.

Iubesc Colțul de Rai numit România și gândul meu de prețuire se îndreaptă spre pământul ei, spre Străbuni, ca și spre numeroșii semeni contemporani, care, cu înțelepciune, ne-au împărtășit și ne împărtășesc din iubirea lor pentru Cer și Pământ, ființe și neființe, Țară, Neam, Pace.

Din tot sufletul, aduc omagiu Părinților mei -Maria și Dumitru Gubandru-, oameni simpli, care m-au educat în spiritul Credinței în Dumnezeu și al respectului deplin față de toată Lucrea Sa.

Mii de mulțumiri Distinsului Domn - Profesor Marin Diculescu-Popescu, Membru al Asociației Scriitorilor Olteni, pentru întocmirea "Prefeței" cu o complexă analiză a textelor.

Mii de mulțumiri Editurii Academiei Oamenilor de Știință din România și Distinsului Domn – Ing. Mihail Căruțașu, Șef Serviciu Editură-Biblioteca AOȘR, pentru sprijinul acordat prin tipărirea acestei lucrări.

Mulțumesc celor care, de-a lungul anilor, citind unele texte, au primit mesajele cu sufletul și inima.

Cititorilor și judecătorilor mei, le urez o viață minunată, ca o frumoasă poezie !

*** *** ***

Glory to The Father, to The Son, to The Holy Spirit, to The Holy Mother Maria, and to all The Saints and Angels !

Blessed Be The Holy Kingdom with All Its Miracles !

My homage to our Ancestors and Contemporaries with love for Holy Gifts, and for The Country, Nation, Peace !

Homage from my heart to my Good Parents –Maria and Dumitru Gubandru-, who raised and educated me in faith and in the spirit of respect for all that they are !

Mother of God with the Holy Trinity and all the Saints to bless Romania and all her sons !

Peace and prosperity to all peoples of the World !

Many thanks to Romanian Academy of Scientists, and the Distinguished Gentlemen who helped me: Professor Marin Diculescu-Popescu, Member of the Oltenian Writers' Association, who wrote the "Preface", and Engineer Mihail Căruțașu, Head of ARS Library and Publishing Service, who took care of the printing of this work.

To my readers and judges, I wish a wonderful life, like a beautiful poem!

AGT

Cuprins

Prefață	5
Cuvânt introductiv	11
Cine oare ?.....	17
Te rog, Doamne !	20
Planeta vieții noastre	22
Sărutul Pământului	23
Iubirea este cheia vieții	24
Dulce freamăt	25
Ploaia.....	26
Călător neobosit.....	28
Timpul și noi	29
Tineretea.....	30
Bilanț	31
Primăvara a sosit	32
Martie e răvășit	34
Tablou de primăvară.....	36
Umblă vântul ca pribeag	37
Ploaie de vară.....	38
Nostalgie	39
E toamnă iar în Țara mea.....	40
Cântecul toamnei	42
Sub ochiul domniței cu pleopă de brumă.....	45
Amintiri despre anotimpuri.....	46
Noi din iubire-am fost creați !	48
Toți navigăm pe-aceeași mare.....	49
Eram copil când ne spuneau bătrânii.....	50
Suntem indiferenți și răi	53
Ne înfruptăm din marea neștiință	56
Judecata noastră.....	58
Pe bolta minții noastre-i întuneric	60
A dispărut pădurea	62

Prieteni.....	63
Povestirile unui biet câine.....	64
Puterea binelui în noi sălășluiește.....	66
Împărății, imperii - sunt toate trecătoare.....	67
Nu e târziu iertarea să o cerem.....	68
Taine ale lumii.....	69
Răsare iar Luna.....	71
Cântecul cocoșilor.....	72
Doctorul pădurii.....	73
Mistere de trăire.....	74
Țarina și pădăia.....	76
În căutarea Verii.....	78
Puterea unei tomate.....	79
Cântare cepei.....	81
Cântare usturoiului.....	84
Frumoase flori de crizanteme.....	85
Teii îndrăgostiți de toamnă.....	87
Călătoria crinului alb.....	88
Final fericit.....	89
Oamenii mari.....	90
Rânduială Cerească.....	91
Copilul încerca să prindă vântul.....	92
Copilul și prima zăpadă.....	94
Comoara vie.....	96
Sfatul Părintelui pentru copilul său.....	98
Scurtă culegere de-nvățăături.....	99
Cererea unei domnișoare.....	102
Cununia.....	103
Blestemul tinerei părăsite.....	104
Jurământul bărbatului îndrăgostit.....	106
Răsplata primită de un crai.....	107
Broscoiul.....	110
Semenul prea plin de sine.....	113
Mofturi.....	115
Gură-cască.....	117

Pandemie 2020.....	118
Învierea Domnului Iisus în anul cu pandemie virală 2020	120
Dorința unui Român de răzbunare pe Covid 19	123
Mic incident în pandemie cauzat de o mască	125
Cunosc suferința.....	126
În Cer și pe Pământ pulsează viața	128
Reflecții	130
Flori, Femei, Stele	131
Pentru Manți, La Zi Aniversară.....	132
Azi-noapte, Manți, Te-am visat !	133
Măicuța mea, Te-aștept mereu.....	134
Tăticul meu, Erou al României !	135
Poate ce cer nu este drept	137
Ce tristă-i viața fără Voi.....	139
Urare pentru Sfânta Țară, cu prilejul aderării la UE	142
Eroina de la Jii	146
Strămoșii	148
Omagiu Țăranului Român	149
Satul meu	152
Limba Noastră	154
Poetul Nemuririi Noastre	156
la Noastră Românească	157
Era postdecembristă.....	159
Deșteaptă-te, Române !.....	161
Plecarea Sfântului Papă Ioan Paul al II-lea	164
Portretul Dascălului	167
Lumină ce-a rămas de-a pururi vie	168
Gânduri și vise	169
Rugăciune (1)	170
Rugăciune (2)	171
Rugăciune (3)	173
Rugăciune (4)	174
Domnul Dumnezeu Iisus	175
Scurta-mi povestioară de-nceput	176
Iubirea Părintească mi-a fost Dascăl	178

Trecutul și prezentul ne-nsoțesc	181
Prima întâlnire la-nceput de studenție	182
Albastru.....	184
Muzica fără portativ	185
Pe țărmul Mării Marmara.....	186
Fantezie	188
Norocul meu	190
Fotografia	191
Iubirea mea face ce vrea.....	192
Visam... ..	194
Era pe Cer un Sfânt și Hristic Semn	196
Îmi luam rămas bun	197
O zi la Cozia	199
Spune-mi.....	202
Iubește-mă, cu toate căte sunt !	203
Rămâi, te rog, în viața mea	204
Întrebări... ..	206
Grădinile Bahai	207
Regăsire.....	208
Note de călătorie	209
Rugăminte adresată Vieții mele	211
Vina de a exista	213
Mi-e dor de tine, Pasăre Măiastră !.....	215
Ce mare Ți-este, Doamne, Bunătatea !	217
Gând pentru fiecare An Nou	218
Sunt fericitul trecător prin lume	219
Cuvânt de încheiere	221
Alte lucrări sub aceeași semnătură.....	223

Cine oare ?

Cine oare
la din Soare,
Raza blândă și senină
Și-o preface în lumină,
Focul iubitor de viață
Și-l preface în verdeață ?

Cine-adună
Razele de Lună
Și în nopți cu doruri țese,
Albe rochii de mirese;
Și le pune căpătâi,
Pentru dragostea dintâi;
Și le țese-n aripi lungi,
Și le-așează peste prunci;
Le preface-n chei albastre,
Pentru inimile noastre;
Și le preface-n viori,
Pentru zori curați și noi ?

Cine-aduce
Raza dulce,
În culcușul unui pui,
Părăsit de mama lui
Și-o preface-n mângâiere,
Alungând orice durere;
Și-o preface-n cuib de vise,
Și-n poeme pe zări scrise ?

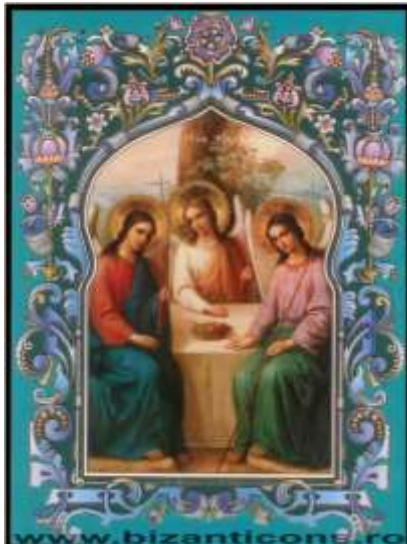
Cine oare
la din nori,
Stropii adunați în ploii
Și-i aduce pe câmpie,
Spre belșug și bucurie ?
Cine-aprinde stelele
Luminând Cerurile ?
Curcubeul colorat
Cine oare l-a pictat ?
Cine poate modela
Fulgii argintii de nea ?
Cine dă glasul mierliței
Și neastâmpăr veveriței ?
Cine face marea mare
Și toarnă nectar în floare ?

Cine oare,
Singur, fără ajutoare,
Din nimic a construit,
Universul infinit,
Cu așa diversitate,
Pe care nimeni nu poate-
Cât de mult s-ar strădui-,
Niciodată a le ști ?

Cine oare
Niciodată odihnă n-are,
Îngrijind fără-ncetare,
De păsări, de animale,
De copaci, de timp și vânt,
De tot Cerul, de Pământ,
Iar pe oameni îi socoate,
Mai presus de tot și toate ?

Cine este-acea Putere,
Care nimănui nu cere,
Mulțumire sau răsplată,
Pentru nici un dar și faptă ?

Răspunsul nu este greu-

Ați ghicit: E DUMNEZEU !

Te rog, Doamne !

Te rog, Doamne-a mă ierta,
Fiindcă zilnic cer ceva:
Hrană pentru-nfomețați,
Înțelegere-ntre frați,
Lumina să se coboare,
Pacea fie-ntre popoare,
Flori și holde-mbeșugate,
Ploaie, nea, ape curate,
Credință și libertate,
Hărnicie, 'nțelepciune,
Izbândă în fapte bune,
Bucurii și sănătate,
Și iertare de păcate.

Doamne al meu, mă rog la Tine,
Zi de zi doar pentru bine
Și în Cer, și pe Pământ,
Pentru toate câte sunt,
Câte-au fost, câte vor fi.
Te rog, nu mă osândi !

Nu-Ți dau sfaturi, nici povață,
Fiindcă, Doamne, Tu Ești Viață !
Ești Iubire, Ești Lumină,
Singurul Stăpân cu Milă !
Ziditor Fără de Moarte,
Tu le Știi rostul la toate.
Numai Tu ne Judeci Drept,
Buni și răi - ne Ții la Piept !

Dovada Iubirii Tale,
În veci n-are-asemănare !
Când pe Cruce noi l-am pus,
Pe-al Tău Fiu - Domnul Iisus,
Doamne, nu Te-Ai Răzbunat
Și pe oameni i-Ai Iertat !

Iartă-mă, Părinte Bun,
Pentru tot ce-Ți cer și-Ți spun.
Dar eu știu că n-am putere,
Să împlinesc a Ta Vrere,
Și nici calea s-o gădesc,
Din suflet să-Ți Mulțumesc
Și mereu să Te Slăvesc !

Planeta vieții noastre

Colos născut când omul nu pricepe
Misterul și vechimea planetară,
La braț cu timpul –veșnica-i pereche-,
Dansează vals pe-o linie solară.
Ca un bunic pe pieptul lui ne ține
Și are daruri pentru fiecare,
Se lasă spintecat, fără suspine,
Ca noi să-l scotocim prin buzunare,
Să-i dibuim comori nenumărate
Și-apoi din ierburi, fructe și izvoare,
Să ne-nfruptăm mereu, pe săturate.
Pe ape, pe uscat, deschisă-i calea,
Să ne hrănim cunoașterea, gândirea
Și, spre văzduh, albastră e chemarea,
Să-i deslușim luminii strălucirea.
Și-apoi, prin noapte, visul să ne poarte,
Prin lumea ce o știm și nu o știm,
Spre înălțimi de creativitate,
Prin care frumusețea să-i sporim.
Planeta vieții noastre-acest Pământ,
În Univers, e-un punct prea mititel,
Dar uimitor și ne e Darul Sfânt-
Să-L prețuim, s-avem grijă de El !

Sărutul Pământului

Am frământat Pământul,
cultivând plantele
și am obținut holde variate și foarte bogate.

Am frământat Pământul
și am făcut cărămizi pentru casă,
cuptor pentru pâine
și străchini, și oale pentru bucate.

Am frământat Pământul,
cu gândul la Măinile lui Dumnezeu:
am făcut o Cruce - care lumina ca o candelă,
am făcut un fel de pasăre - care a început să ciripească,
am făcut un fel de mână - care a început să zburde,
am făcut un fel de păpușă - care râdea și gângurea ca un copilăș,
am făcut un fel de inel - care a prins a străluci ca un diamant.

Am sărutat Pământul,
ca să-l mulțumesc că mă ține pe Pieptul Său,
împreună cu atâtea vietăți: plante, păsări, găze, animale,
cu munți, dealuri, câmpii, râuri, mări și oceane,
că-mi dăruiește apă, sare, aur, argint și nenumărate alte bunuri folositoare...
Sărutului meu, Pământul i-a răspuns cu o boare, ca o tainică sărutare-
și am simțit că Este Viu și chiar...s-a bucurat !

lubirea este cheia vieții

lubirea este cheia vieții,
De-o pierdem, suntem morți de vii;
Ea e secretul dăinuirii,
Prin fiii noștri și-ai lor fii.

Au fost odată doi copii,
Ce s-au iubit fără să știe,
Că, pe petale de simțiri,
Sciau a vieții poezie.

Doi tineri s-au iubit curat,
Cu frumusețea unei raze,
Fiind, în deșertul cel uscat,
Apa ce se adună-n oaze.

Doi bătrânei au mers prin viață,
Iubindu-se la rău și bine,
Ei n-au știut că duc lumina,
Dinspre un ieri către un mâine.

Dulce freamăt

Zorile cern stropi de lumină,
Soarele sărută însuflețitele și neînsuflețitele podoabe,
Poleind cu aur oceanele de spice.

Cascade de freamăt,
Ierburi, frunze și vânt îngână al privighetorilor tril,
Pământul se-nvârte ferice.

Zâmbesc florile sub povara frumuseții,
Clipocesc pâraiele zglobii,
Puii zburdă, mângâiați de privirea mamelor.

Lăutele zilei
Se domolesc în liniștea nopții,
Ca somnul să aducă odihnă trupurilor.

Șoapte serafice, strigăte, zvâcniri, dans, zbor,
Pe aripi de nestatornice clipe...
O, dulce freamăt, numele tău este Viața !

Ploaia

Ploaia-i bună, e și rea,
Ni-i dată de Dumnezeu – Fie după Voia Sa !

După o ploaie dorită,
Se umple de verde câmpia-nSORITĂ,
Se bucură lanuri și flori,
Mai pură apare lumina în zori,
Respiră în tihnă Pământul,
Prin frunze își spală pletele vântul,
Pe ramuri curate,
Lucrează primordia fructelor coapte.
Pentru azi, mâine, poimâine,
E semn de noroc, e semn bun de pâine.

Prea multele ploi
Ne toarnă în suflet necaz și noroi,
Torente rebele
Smulg dealul și-l cară la vale cu ele,
Copacii se-ndoaie...
Și curge șuvoiul și zidul se-nmoaie,
Și-i peste tot apă...
Distrugeri, miros greu a groapă,
Sub stratul de lut,
Gem ziduri și vetre din timpul trecut...
Și plouă, și plouă...
Trec trupuri schiloade spre lumea cea nouă...
Pe fețe-mpietrite,
Se scrie o listă de bunuri pierite.
E viață și moarte...

Și apele vin și trec mai departe...
Și drumu-i pierdut...
Fântâni nu mai sunt și podul e rupt...
Pe dâmburi, în fugă,
S-au strâns vietăți și-nalță o rugă...
În noapte, sub razele Lunii,
Un cal, nechezând, își strigă stăpânii...
Dar vine iar mâine-
Speranța-ncolțește și viața se-nalță peste ruine.

Călător neobosit

Timpul zboară ca săgeata
Și nu știm de unde vine;
Călător neobosit-
Lui cu drumul îi stă bine.

Timpul știe doar un sens:
Dinspre ieri, spre azi și mâine;
Nu se plânge niciodată,
Nici de rău și nici de bine.

Nu se-oprește, nu se-ntoarce,
E creație eternă,
Infinit, precum e spațiul,
Este taină, e dilemă.

Omul inventă ceasornic,
Să-i măsoare trecerea
Și caută bariere,
În speranța de-a-l bloca.

Timpul ni-i dat ca Dar Sfânt
Și cât de-nvățați am fi,
Nu putem nicicum, nicicând,
În vreun fel a-l birui.

Timpul și noi

Timpul ne e prieten și dușman:
El ne înalță și-apoi ne coboară,
Ne este ghid spre neștiut liman
Și faptele, și gândul ne măsoară.

Timpul ne-ndurător nu ne mai lasă,
Nici să visăm și nici să mai iubim,
Probleme de tot felul ne apasă-
Noi ne luptăm să supraviețuim.

Timpul necruțător mereu ne fură,
Clipe și ani din viața mult prea scurtă,
Locul iubirii este luat de ură
Și nici un Înger ruga nu ne-ascultă.

Timpul neobosit ne tot împinge,
Către hotarul dintre două lumi,
Cercul luminii buimăcit se strânge
Și visele se ofilesc pe culmi.

În lumea ce își zice că e bună,
E Soarele orbit de-ai morții nori,
Războaie și durere, și minciună,
Iar timpul e-ngrozit de-atâți strigoi.

Tineretea

Tineretea e o pasare migratoare,
cu aripi de curcubeu-
nicicand oboseite si-ntinse mereu,
cu picioare zdravene si usoare,
cu ochii ca noaptea senina
si priviri inotand in lumina,
cu maruntaie
din flori si paraie,
cu inima - cuib de matase,
in care iubirea picteaza si coase
chipuri umane si colturi de lume,
cu visuri firesti sau nebune,
calatorind pe puf de papadie
si parfumate cu trandafiri si iasomie.